Ilustrații de **Vasile Cercel**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Artur Silvestri - **Frumusețea lumii cunoscute : Zile de neuitat:** album / îngrij. și coord.: Mariana Brăescu Silvestri. - București: Carpathia Press, 2009
ISBN 978-973-7609-45-8
I. Brăescu-Silvestri, Mariana (coord.)

821.135.1.09 Silvestri,A.
929 Silvestri,A.

© CARPHATIA, 2009

ARTUR SILVESTRI

zile de neuitat

Frumusețea lumii cunoscute

Album îngrijit și coordonat de **Mariana Brăescu Silvestri**

Aproape în fiecare clipă
stă secretul vieții

O elegie a vieții

Acest jurnal-album, primul volum postum semnat Artur Silvestri, nu seamănă cu nimic din ceea ce el a scris vreodată. Sunt notațiile zilnice dintr-o agendă mică, maronie, începută în sudul Franței, continuată la București. Am descoperit-o la doar câteva zile după ce Artur și-a găsit liniștea în umbra altarului unei mănăstiri. Știam agenda - indiferent unde mergea, nu se despărțea de pix și carnețele - dar nu știam ce conține. Am deschis-o: "l'esquisse d'un livre", schița unei cărți, " Frumusețea lumii cunoscute".

Dacă medicii de la Viena au presupus corect, această carte a început odată cu boala. Ce stranie coincidență, ce incredibilă insuflare! Dumnezeu nu i-a dat viață lungă, dar o să repet mereu, i-a dat o seninătate de înger. Cunoșteam fiecare faptă despre care a scris, fiecare zi, le-am trăit și le-am vorbit împreună. Dar cum au trecut ele prin sufletul lui! Câtă sensibilitate dureroasă,câtă tristețe, dar o tristețe luminoasă. Și câtă uimire proaspătă în fața frumuseții lumii pe care nici nu bănuia că se pregătește să o părăsească.
O elegie a toamnei? O elegie a vieții!

Avea această însușire, rară, stranie, să "simtă" lucruri ce aveau să se întâmple. Era deznădăjduit că nu va reuși să termine lucrurile importante, ce le avea de făcut. Pentru că simțea că viața ce i s-a dat se va termina implacabil prea repede. Nu avea nici un semn concret să se teamă de așa ceva și totuși…..

Aici sunt ultimile 50 de zile. De fapt, 49 "zile de neuitat", o zi pauză, intervenția la spital, și apoi ultima, a cincizecea, când se pierde "în cețuri argintii". Și s-a pierdut. Peste exact o lună.

Cititorule, ca să înțelegi, parcurge și cu sufletul aceste rânduri. Nu sunt pagini de jurnal ori de carte. Sunt bătăile inimii sale. Eu le-am auzit. Și sunt ultimele.

Mariana Brăescu Silvestri

1 septembrie

TRANDAFIRUL ROȘU

De dimineață, trandafirul abia îmbobocit ieri in grădina casei unde locuim în aceste zile dădea semne că urmează să înflorească. Era aproape uscat acum câteva săptămâni când am sosit aici dar apa, grija și poate și înțelegerea noastră l-a făcut să întâmpine toamna cu bucurie. Mai către prânz, privit în soarele orbitor, părea o explozie de stea roșie, de un roșu sângeriu și catifelat care parcă nici nu ar exista în natură. Înflorise în doar câteva ore. Apoi, îndată după-amiază, îmi păruse deodată ofilit cum stătea cu petalele desfăcute în arșița zilei mediteraneene unde aproape totul se măsoară în rezistența la căldura seacă, fără urme de apă. Eram sigur că în câteva ceasuri se va scutura. Dar seara, când ne-am întors acasă, și când culorile amurgului făceau totul enigmatic, se legăna ușor, biruitor și puternic, în vântul ce bătea alene în orele asfințitului glorios.

2 septembrie

MIC TABLOU FĂRĂ PESCĂRUȘI

A doua zi de toamnă o petrecem la Marea Mediterană, în mica stațiune Gruissan, de fapt un orășel crescut mai recent lângă satul medieval deasupra căruia se ridică pe deal castelul Burbenousse. Soarele este blând, calm și parcă gânditor, căldura are ceva blajin și, fiindcă în jur sunt numai locuitorii fără griji ai caselor de vacanță, aerul zilei împrumută ceva dintr-o scenă ireală, de film sau de tablou. Numai mirosul tare al mării, care se simte aici cu putere deși se află încă destul de departe, dincolo de un istm ce desparte portul împânzit de iahturi de marea largă, misterioasă dă un sentiment de viu, acut și tulburător. Totuși, după o vreme îmi dau seama că totul pare o scenografie, un dublu semn chiar o iluzie: lipsesc pescărușii.

3 septembrie

FILOSOFIA NORILOR

Priviți la doar câteva ceasuri după zori, munții pitici din regiunile înconjurătoare (de fapt niște dealuri stâncoase rezultate din tocirea crestelor odinioară bătrâne), apăreau misterioși și îndepărtați din pâcla fumurie a dimineții înnourate. Pretutindeni norii groși, având o culoare metalică, acopereau cerul, creând sentimentul straniu că soarele a dispărut. Se anunța o zi răcoroasă, poate și o ploaie de după-amiază care ar fi făcut bine în seceta prelungită ce uscase aproape orice vegetație neîngrijită de om. Dar pe la amiază norii se împrăștiaseră aproape cu totul și numai către orizont se mai vedeau, sub forma unor fuioare albe, urmele concentrării apasatoare de mai demult. Meteorologia însăși pare aici o formă a capriciului și o imagine ireductibilă a instabilității unde orice presupunere de viitor se poate face pe termen scurt sau mai bine nu se face deloc.

4 septembrie

PATRU PETE DE CULOARE

Ieri după-amiază în cetatea de la Carcassonne, pe străduțele înguste invadate de mii de vizitatori – patru pete de culoare mișcătoare; beige strălucitor, gris fumuriu, negru înspicat cu puțin alb și cenușiu tare, nuanțe de tablou aproape imposibil de întâlnit în natură. Sunt patru căței ciobănești englezi îndrumați de un călător și de o doamnă care îl însoțește. Perechea merge alene, privind în toate părțile și oprindu-se din când în când pe la câte un magazin. Însoțitorii conduși prin lesă păsesc cuminți, îndatoritori, atenți la vocea celor doi pe care, fără îndoială, o cunosc cel mai bine din toată lumea. Imaginea emoționează: patru ființe calde, grăbite mereu să slujească, atenți să nu supere sau să sperie. Trecătorii, dezinvolți, fac loc cu admirație la trecerea neobișnuitului grup. Câte un domn mai îndrăzneț îi mângâie pe blănița lungă, pieptănată frumos și linsă cu grijă: ei primesc sfios acest semn de prețuire privind însă cu dragoste către cel ce îi conduce și îi hrănește.

5 septembrie

LUMINI DE DINCOLO DE NORI

După mai multe zile de călduri moderate, furtuna de astă-seară nu părea previzibilă și, de altminteri, nici unul din canalele de informație meteorologică nu o anunțase. Ziua începuse calm, cu înnourări rapide și însoriri tot atât de repezi: dar spre seară apăruseră în depărtări norii cenușii. Arătau neliniștitor și straniu dar abia când se lăsase seara și ajunsesem aproape de oraș pe o ploaie sălbatică, izbucnita brusc, ne-am dat seama că nu fusese o simplă apariție scenografică. Apoi, ore în șir, pe tot orizontul înconjurător, a urmat cel mai neobișnuit spectacol de fulgere pe care l-am întâlnit vreodată. Părea că, indaratul norilor se desfășoară un război de uriași ale carui lumini scurte, pulsatile și complet nemuzicale dădeau numai o vagă impresie asupra celor ce se desfășurau acolo cu adevărat. Cel mai tulburător fapt era tăcerea absolută care definea totul, creând sentimentul unei iluzii.

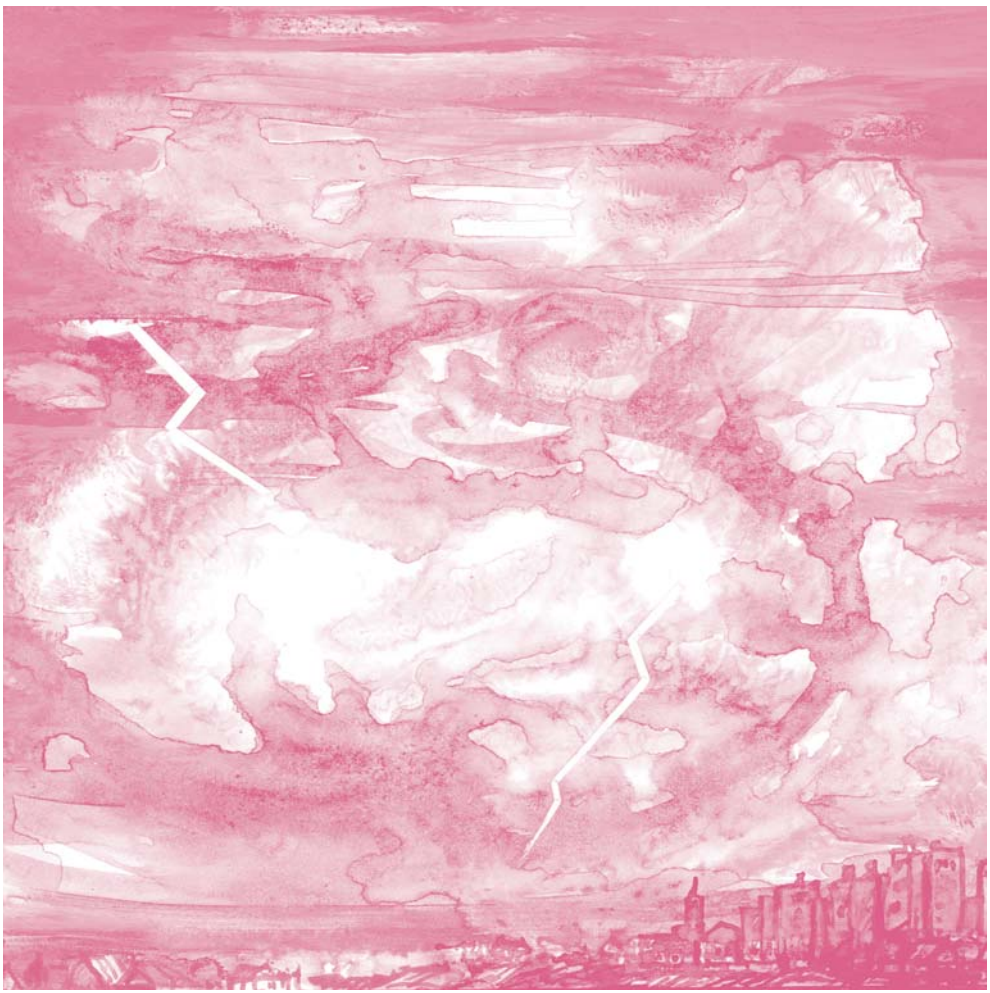

6 septembrie

„LA CÔTE VERMEILLE”

Ploile au venit și a doua zi și tot către seară, având ceva de episod plănuit. Le-am întâlnit la Sète, pe cheiul Paul Vallery, unde, la o masă de la un restaurant de port ca din alte vremuri, priveam uimit căderea lor egală, calmă și binefăcătoare, amintind de ploile mocănești știute din copilărie. Aici, unde totul trece repede ca și cum ar întruchipa însași psihologia omului (deși aceasta pare a fi, ea însăși, consecința meteorologiei fluide), lungimea lor nu depășește un ceas, poate doar puțin mai mult. Abia câteva intensificări de vânt să le fi dat schimbări de ritm și o vagă sugestie de fenomene intarite de apropierea mării, cum se întâlnesc deseori aproape de Canalul Mânecii. Dar pentru cât se obișnuiește aici, după o vară de secetă, a plouat mult. Noaptea însăși, începută astfel, arată straniu, parcă purificată. Pe drumul de întoarcere, cerul dinspre munții Pirinei apăru de un roșu bizar, șters dar, cu toate acestea, intens, o culoare descoperită odinioară de navigatori.

7 septembrie

UN CĂȚEL DIN VECINI

În odaia unde ne petrecem nopțile se aude la ore târzii, și numai din când în când, un scâncet de cățel din vecini. L-am văzut de câteva ori-ziua și o dată-spre seară, din întâmplare. Este un ghemotoc de puf de culoare cenușie cu mici smocuri albe pe lăbuțele din față și pe frunte, o ființă cuminte, dedicată și singură. Mă privea de pe terasa unde stă, cred, mai toată vremea și era curios să știe ce poftesc și ce caut prin apropierea casei păzite de el. Aș fi vrut să-i spun că nu doresc nimic și că sunt un om cumsecade dar mai mult ca sigur că și-a dat seama fără să i-o spun. Nopțile, însă, scâncește emoționant, fără iluzie, în sunete care tulbură. Sufletul lui incredibil de profund își spune tristețea într-un mic cântec succint, rezumatul unui sentiment. Dar care să fie acesta? Nu mi-am putut da seama. Poate singurătate, poate teamă ori năzuința de a vorbi. Acum, când scriu, cred mai degrabă că *îi este urât.*

8 septembrie

PRINTRE LANURILE DE LAVANDĂ

În grădini și pe marginea drumurilor apare adeseori din loc în loc cu o frecvență impresionantă un fel de vegetație necunoscută pentru noi, care trăim în regiunile cu climă temperată și ierni grele. Sunt niște tufișuri semicirculare alcătuite din frunziș des, în forma acelor de brad dar mai lungi și moi, terminate cu tije lungi în vârful cărora se ridică spice bogate de un verde palid, grisâtre, a căror culoare reprezintă în sine un efect de unicat. Privite de la oarecare depărtare, ele par niște arici vegetali opriți pentru o vreme la odihnă. Dar frumusețea lor decorativă capătă un accent nou când, luată în mână și strânsă ușor, frunza de lavandă eliberează un fel de suc incolor al cărui miros straniu emoționează prin puterea de a se răspândi și prin persistență. Îl simți pe piele ca un efluviu răcoros, tăcut, enigmatic, un ecou și o plăcere a miresmei care înfrumusețează toate locurile înconjurătoare ca o muzică nesfârșită.

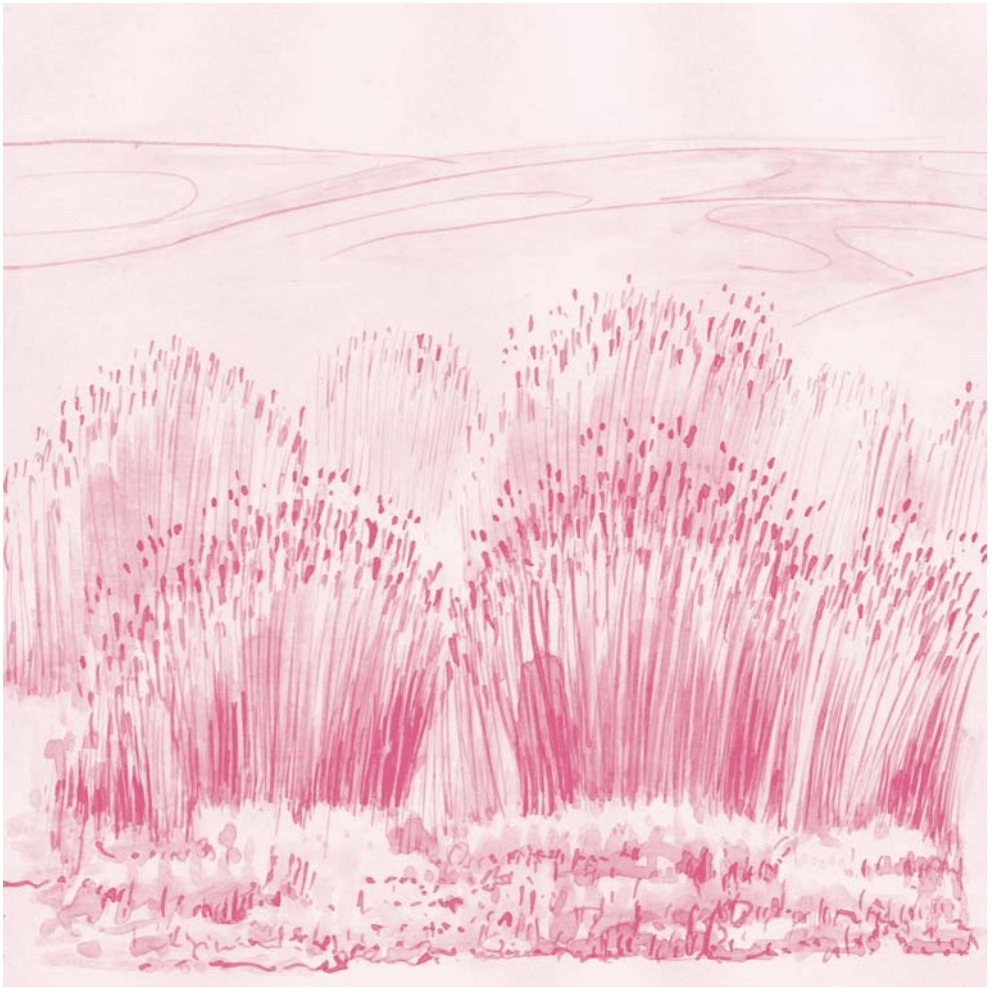

9 septembrie

RAȚE ODINIOARĂ SĂLBATICE

Pe canalul din jurul satului, Canal du Midi, pe unde trec ziua vaporașe pentru călătorii de plăcere, plutesc imperturbabile o mulțime de rațe sălbatice care, dacă nu aș ști că sunt lăsate aici de Dumnezeu, aș crede că fac parte și ele din spectacolul natural. Sunt vietăți ale locului, obișnuite cu omul dar, în același timp, nu aparțin niciunuia dintre săteni; viața lor se desfășoară în libertate și într-o oarecare învoială cu locuitorii din apropiere ale căror amintiri poate că mai cuprind ceva din vechile rânduieli când făpturile înconjurătoare aveau un altfel de rost decât cel muzeistic de azi. Rațele trăiesc într-un fel de colonii, așezate din loc în loc, fără să aibă sălașuri precise ci mai degrabă un fel de teritoriu definit; cele mai multe stau pe lângă concentrările de case, în ideea de a mai primi câte ceva de mâncare de la vizitatori, și, uneori, de la oamenii din ținut. Privite mai de aproape (căci nu se sperie de fel când apar creaturi necunoscute) ele dau un imens sentiment de tristețe ca și cum nu ar fi decât umbra celor care, odinioară, trăiau în sânul mediteranean.

10 septembrie

AL DOILEA TRANDAFIR

Al doilea trandafir sângeriu a îmbobocit dintr-o dată în vreme ce primul înflorise biruitor, riguros, aproape clasic. L-am văzut târziu, când bobocul dădea semne că se va desface și când cel dintâi începuse să se ofilească. Se inrudeau amandoi, după toate datele, căci porneau din lăstari diferiți ce ieșeau din aceeași tulpină. Însă felul de manifestare simbolică părea să îi deosebească radical. Cel mai recent a înflorit pas cu pas, în adaosuri lente de volum, având o lenevie decadenta în felul de a se revela și chiar un soi de siguranță a rotirilor sale dobândită din experiența celor ce fuseseră mai înainte pionieri ori mărturisitori. A apărut, a îmbobocit, apoi după două zile a înflorit, și floarea lui a rămas vie, fără strălucire, zile în șir, până când, în același ritm încetinit, s-a uscat ușor, ca într-o boală lungă, amânând sfârșitul și scuturându-se târziu. Și în tot acest timp, rodenia lui trecuse în istoria fără vârstă rămânând o maciulie bogată în semințe și, la o vreme, oarecare în tăcere, părea să lase semințele pe pământ pentru cel ce va veni anul viitor.

11 septembrie

STRUGURI ȘI ALBINE

După mai multe zile de ședere în grădină petrecută în special cu cititul, am observat în marginile terasei înălțate de la intrarea casei de aici câțiva butași de struguri. Întinsă peste zid ca un fel de iederă, vița-de-vie ascundea în frunzele ei late ciorchini mici, de un verde deschis, ingalbenit ușor, semn că se coc în aceste zile. Cine s-o fi învrednicit să-i planteze și când – dar, mai ales, cu ce scop anume – nu se mai ține minte și, de fapt, nici n-am pus întrebări inutile căci știam sigur că nu există răspuns. În felul lor sunt niște creaturi care, pentru omul adesea risipitor nu își găsesc niciun rost căci în ținuturile acestea, unde viile se întind pe suprafețe uriașe și rodul lor începe să nu mai aibă nicio însemnătate, cât să însemne câțiva struguri ascunși îndărătul vegetației desfrunzite? Numai albinele mai cunosc boabele mici, tari, hrănitoare și le vizitează ziua, pe căldură, găsindu-le rațiunea de a fi.

12 septembrie

DOUĂ VIDRE

Într-o așezare vecină, de pe malul Canalului du Midi, în micul port unde acostează mai ales pentru orele de noapte vaporașe cu călători, își au sălașul două vidre micuțe, niște ființe cumințiori ce par să trăiască într-un fel de grădină zoologică. Le privim și noi, într-o înserare calmă, când, din cine știe ce rosturi înoată nu departe de un cârd de rațe sălbatice aflate în apropiere. Sentimentul de pace reținută este copleșitor mai ales atunci când mustățile uriașe ale micilor înotătoare trec nu departe de zburătoarele poposite pe luciul apei, indiferente și ele ca și cum nimic nu le-ar tulbura. Și, de fapt, nici nu le tulbură. Abia prezența câtorva oameni opriți pe chei să le admire le preocupă puțin. Ridică ușor din apă capul lunguieț, le aruncă o privire mirată, apoi își continuă joaca.

17 septembrie

UN MIC MIRACOL

De când am plecat de acasă, acum o lună și jumătate și până acum, când am revenit, m-am gândit de mai multe ori la florile de pe lângă casa noastră, la trandafirii din fața ușii de la intrare și la petuniile din mica grădină dinspre Răsărit. Știam că va urma arșița și că, mai mult ca sigur, dacă eu nu voi fi acasă nu se va găsi nimeni să le îngrijească și, mai ales, să le aducă apă atunci când vor avea nevoie. În săptămânile ce urmaseră, veștile venite de departe spuneau că vipia nu mai contenește și abia dacă, o dată sau de două ori, mai incercase câte o ploaie măruntă să cadă peste București. Semn aproape sigur că nu o să le mai găsesc altfel decât uscate și pierdute. Când m-am întors, astăzi după-amiază ezitasem puțin să mă duc și să le văd, poate și dintr-un fel de lașitate sau evitând cât se putea mai mult confirmarea bănuielilor rele. Dar acestea au rămas numai bănuieli și îngrijorări căci fără nicio explicație rațională, florile sunt sănătoase, vii, întărite.

21 septembrie

O HIEROGLIFĂ A VOLUPTĂȚII

Deși se anunțase înnourată, duminica de azi înfățișează doar câteva penumbre nesemnificative și abia câteva scurte momente de răcoare ce trec repede și sunt uitate și mai repede. Soarele luminează triumfător. Orașul însuși se prezintă într-o limpezime perfectă și în contururi de o precizie obținută parcă dintr-un desen cu o peniță de caligraf japonez. Ore calme, nici calde și nici reci de tihnă prelungită de dinainte de prânz și până către seară, fără preschimbări. Zi de plimbare cu pasul, fără grabă, de la o stradă la alta, mergând fără o țintă, numai din plăcerea de a vedea prelungindu-se ceasul dilatat al amiezii. Și, ca să definească și mai exact această lungă clipă de voluptate fără nume, de septembrie elegiac, câțiva câței dorm pe trotuarul încălzit, sub razele soarelui, așezați cu sfială mai la o parte, să nu încurce pe cineva și să nu supere. Îi privesc îngândurat, atent și cu o emoție incapabilă să se exprime în cuvinte: privite mai departe, contururile lor par o hieroglifă a zilei indescriptibile.

22 septembrie

UN COLȚ DE PĂDURE ÎN ORAȘ

Revăzut după multă vreme, Parcul Cișmigiu pare o altfel de realitate în această zi de septembrie cu soare calm, ușor șters, aproape ca într-o fotografie. Și agitația de altădată este, la orele prânzului, atât de redusă încât totul se înfățișează în măsurile unui timp concentrat. Oameni puțini, ape liniștite, puține viețuitoare, peisaj de pădure cu luncă și cu lac, vizitat arareori de rațe sălbatice. Dar cel mai impresionant apare aici sălbatica vegetație, asemănătoare cu desișurile crescând libere în câte un colț de codru cunoscut în copilărie, pe malul râului Câlnișteа, în Vlașca. Flori, ierburi, arbuști și copaci, toate se înfățișează cu o lipsă de simetrie atât de naturală, de autentică și de liberă încât impresia de *alt timp* care sa puna însăși existența orașului în paranteză devine irepresibilă. Parcul nemțesc de linii înguste, închizând tot ce trăiește în schemele geometrice, nu mai există.

23 septembrie

PESCĂRUȘI, ÎNSERARE ȘI CER PLUMBURIU

Obișnuit cu gânguritul porumbeilor ce se aude în timpul întregii zile în biroul meu atunci când rămân acasă, am trecut astăzi pe după-amiază prin câteva minute de uimire când, deși neatent, mi-am dat seama că prin fereastra deschisă se auzeau alte sunete decât de obicei. Erau un fel de strigăte războinice acute și nedeslușite creând un straniu sentiment de neliniște pe care nu-l mai auzisem de nici nu mai țin minte câtă vreme. Căci țipătul gutural al pescărușilor în zbor peste oraș nu se aseamănă prin nimic cu anunțurile prezenței lor obișnuite pe plajă în marginea mării unde sunt în mediul lor și întregul sonor se armonizează creând potriviri. Ascultam acum acele chemări bizare sau mesaje ininteligibile, așezat la birou în semi-întunericul orei de început de seară, intensificat de cerul înnourat, greu, apăsător; o potrivire tulburătoare între vocile acute și culorile plumburii.

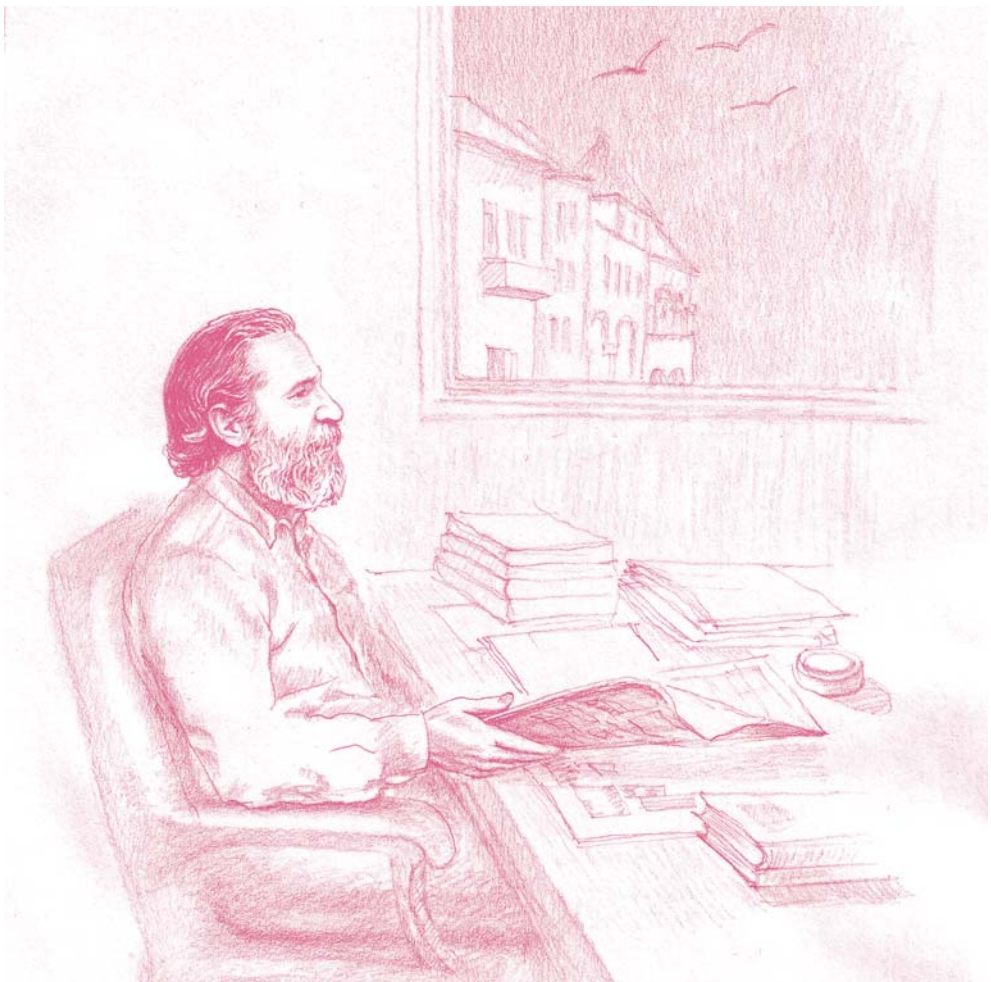

24 septembrie

TRIXI

Pe Trixi, cățelul familiei Mincu îl știu de când era un puiandru și îl văd uneori însoțind pe „domnul doctor“ în plimbările lungi întreprinse prin cartier, după-amiezile, rareori seara. Este o vietate ciudată prin starea de agitație continuă, intensificată și de înfățișarea lui longilină care îi dă un aspect atletic deja impunător, căci agresivitatea lipsește. În schimb o anumită indiferență năucă, neobișnuită la un cățel, îi dă o notă caracteristică și simpatică.
L-am zărit și astă-seară, ceva mai târziu, când am ieșit cu treburi oarecari prin cartier. Stătea în fața porții de fier de peste drum, manifestându-se cu neliniștea lui obișnuită, pe care i-o știam și care îmi arăta că se întorsese din plimbare. Dar când am revenit peste un sfert de ceas, Trixi era în același loc și peste câteva clipe, recunoscându-mă, a venit către mine, scheunând ușurel și arătându-mi poarta. Era întâia oară când mă băga în seamă și mă ruga să-l ajut : ramasese pe dinafară. Ochii lui speriați atunci când am apăsat clanța porții casei lui, spuneau totul.

25 septembrie

MISTERUL PICĂTURILOR DE APĂ

Deși e sfârșit de septembrie, copacii din jurul casei noastre, arbuștii și florile chiar, altădată uscate în acest timp din an, se păstrează uimitor de verzi, de parcă ar fi ceruite. Ploaia căzută azi, în perdele lungi și reci, a făcut să se așeze peste toate frunzele broboane ușoare de apă ce strălucesc acum, când e aproape de miezul nopții. Tablouri stranii de vegetație parcă desenată și fără timp, poate mumificată, scânteieri de ape.
Dacă ar fi lipsit sunetele, această gravura incredibilă și-ar fi pierdut mult din frumusețea ei neasemuită pe care ineditul culorilor absolut nepotrivite pentru vremea până când s-au păstrat o face și mai enigmatică. Dar foșnetele muzical, un fel de ritm asimetric, asemănător cu valurile mării, preface totul într-un episod irepetabil.

26 septembrie

ANOTIMPURI ÎNCURCATE

Zilele verii, nepotrivite anotimpului altădată luminos, elegiac și trist, au ceva straniu în atmosfera apăsătoare și în uscăciunea geroasă, ca de iarnă fără zăpadă. Din ploaia de ieri căzută toată de dimineață până seara, nu a mai rămas astăzi nici o urmă, iar pământul, atât cât se mai vede în Bucureștii înțepeniți între betoane, s-a uscat dintr-o dată. Și cerul, cu norii lăsați către pământ, opaci și întinși, lipsiți de orice contur care să dea sentimentul mișcării, pare el însuși o imagine fără timp sau, mai bine spus, de timpuri încurcate: o toamnă amestecată cu iarnă, un peisaj dezolant, indefinit și amenințător. Pe după-amiază, o defilare de zeci de mii de păsări, aflate în trecere dinspre miazănoapte către cine știe unde, umplu văzduhul cu strigătele bizare, de făpturi rătăcite, anunțând vremea rea. Le priveam prin fereastra deschisă, îngândurat și încremenit, cu sentimentul implacabilului.

27 septembrie

DOI CĂȚEI DIN VECINI

Pe o stradă liniștită de pe lângă Șoseaua Kiseleff, într-o curte îngustă ce mărginește o casă veche având aspect de părăsit, viețuiesc doi căței voinici a căror grijă nu îmi dau seama defel cine o poate avea. Sunt două ființe de o exactitate nemțească în misiunea pe care le-a dat-o Dumnezeu și pe care, de câte ori le zăresc (trecând cu treburi pe lângă casa lor), le admir și îmi pare rău că nu pot să le-o arăt mai convingător căci paznicii sunt intratabili cu veneticii și rătăciții a căror identificare o fac de la depărtare iar reacția e întotdeauna vehementă și constantă. De fapt, ei nu sunt păzitorii casei (căci ar fi prea puțin) ci păzitorii locurilor sau, cum s-ar zice la sat, paznicii cătunului. Îi auzi peste șapte străzi și înțelegi că nu ești bine-venit în acele părți ale orașului unde ei trebuie să poarte de grijă.

28 septembrie

UN SMOCHIN FĂRĂ ROST

La orele după-amiezii, prin cartierul Cotroceni, împreună cu doi apropiați, pătrundem într-o grădină cunoscută, unde mai ales vara, când arșița devine insuportabilă, ne retragem mai la răcoare pentru un prânz în familie sau alături de cunoscuți. Acum, în toamna rece, prea timpurie, copacii sunt surprinzători de vii, iar unii, al căror soroc de fructificare a venit acum, sunt împodobiți cu mici bobițe roșii ori cu capsule ce se vor usca, poate, în săptămânile ce vin. Doar într-un rond unde astă-vară se desfășurau flori multicolore, stă un smochin stingher; fructele lui sunt încă mici, verzi și parcă speriate. Îl privesc cu milă și eu și Dan Atanasiu: „Nici nu vor ajunge să se coacă“ spune el amintindu-și că prin ținutul Severinului, în partea noastră de Mediterană, smochinele se ivesc prin luna mai iar prin vară sunt zemoase, mari și de culoare vânătă. Toată seara mă obsedează imaginea smochinului plin de poame fără rost, peste care curând o să vină frigul, apoi înghețul.

29 septembrie

ȘI PORUMBEII PIER

Astăzi a mai murit un porumbel din stolurile ce se adăpostesc în cartierul unde avem locuința; l-am văzut pe seară, când tocmai mă întorceam spre casă, având într-o trăistuță pâine pentru ei. Zăcea fără suflare lângă un gard, chircit și abandonat, înțepenit într-o poziție lipsită de orice echivoc. Iată, deci, că și porumbeii pier. Până acum o vreme nu îmi dădusem seama că, din timp în timp (iar acum îmi dau seama că din ce în ce mai des) mai dispare câte unul din zecile de zburătoare hrănite în fiecare zi cu firimituri de pâine și cu fulgi de ovăz, rareori cu boabe de orez. Erau atât de mulți și de asemănători încât prezența grupului sau a categoriei elimină putința de a preciza prezențele individuale sau cel puțin așa mi se părea mie, poate neatent la vietățile irepetabile. Acum, când mă gândesc mai bine mi se pare că stolul de acum e foarte diferit de cel de acum două lumi, de dinainte să lipsim atâta vreme, iar porumbeii de azi par că nu mă cunosc.

30 septembrie

ULTIMA FLOARE A TOAMNEI

Cea dintâi imagine pe care am refăcut-o azi în memorie a venit dintr-un fel de uimire produsă de dimineață; era soare, calm, culori precise alcătuind un tablou nemișcat. Și în acest desen parcă făcut cu o peniță incredibil de subțire – o floare de mușcată mov, înflorită de cu zori ori poate peste noapte. O priveam din fereastra odăii unde îmi petrec diminețile și cu cât eram mai atent cu atât firava ei alcătuire mi se părea și mai neverosimilă. Căci în București începutul toamnei nu este însoțit de flori și uneori nici frunzele copacilor nu mai sunt și dacă totuși există, sunt uscate și gata să se împrăștie la prima adiere de vânt. Pata de culoare mișcând ușurel, tremurător, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu se frângă sau să nu se spargă în bucăți era „ultima floare a toamnei“ un semn straniu, o prezență în sine tristă căci venise pe lume tocmai când totul se îndreaptă către extinctie, o elegie de o clipă.

1 octombrie

O AMINTIRE SFÂȘIETOARE

De la Constantin Vlaicu din Mehadia (căruia apropiații îi spun „Costel“, un cognomen delicat, care i se potrivește) primesc zilnic scrisori profesionale legate de lucrările ce le face, cu multă sârguință pentru revistele editate mai de curând, uneori și pentru unele cărți ce se pregătesc. „Costel“ scrie întotdeauna ceremonios, în fraze ample și politicoase, compunând în felul epistografului de altădată deși mai mult ca sigur că, și în acest caz, stilul este omul. Abia arareori, în cele ce îmi scrie se mai strecoară și câte un ceva personal deși adesea l-am încurajat să nu ezite și să-mi spună dacă îl frământă ceva. Dar astă-seară, de fapt târziu, către miezul nopții, „Costel“ mi-a scris că va lucra foarte puțin fiindcă e ostenit și își petrecuse toată ziua în pădure unde își câștigă pâinea ca silvicultor. Apoi, a continuat: „Toamna pădurea e frumoasă…. Mă liniștește, nu știu ce m-aș face fără ea….“ și într-o clipă am văzut dealurile mele de la Ceahlău, frunzele arămii, colinele dulci. Ce aș fi putut spune?

2 octombrie

UN CONCERT FĂRĂ SFÂRȘIT

Revenit de mai multe zile la truda obișnuită, fără orizont, care însemnează citit și scris și răscolit prin manuscrisele vechi, uitate sau amestecate, nu mi-am dat seama că vremea bună s-a întors și zilele însorite de sfârșit de septembrie sunt din ce în ce mai frumoase. Acum este octombrie și toamna luminoasă, cum numai în București se poate întâlni, stăruie; o simt însă ca pe un decor îndepărtat ori ca pe o peliculă de film unde nu îmi găsesc locul. Dar astăzi, pe la amiază, citind corespondența zilnică în odaia unde îmi petrec cele mai multe ceasuri ale zilei, am auzit prin fereastra deschisă un zvon ciudat pe care îl uitasem și parcă făcea timpul să se întoarcă până într-o vreme imposibil de identificat dintr-un altădată când toate erau senine și la locul lor; nu a fost nevoie să caut cu privirea izvorul acestor sunete paradisiace căci le-am recunoscut; era ciripitul unor vrăbiuțe, un concert al bucuriei care a ținut câteva minute fără sfârșit.

3 octombrie

DESPRE CREDINȚĂ

Pe Șoseaua Jianu, la orele de după prânz, m-am oprit mai multe minute așteptând lângă mașină să se facă timpul potrivit pentru o întâlnire stabilită cu puțină vreme înainte; dar nu a trebuit să zăbovesc mult căci Mariana a sosit ceva mai devreme decât trebuia. Era amuzată dar și impresionată și mi-a povestit cu un amestec de plăcere și uimire o întâmplare emoționantă cu un cățel, un lup, lăsat de stăpâna lui în fața unei bănci. Cățelul, ascultător, a urmat-o, s-a așezat cuminte în anticameră dar când un funcționar l-a văzut și i-a spus sec că „nu e voie“, s-a sculat liniștit, a ieșit pe ușă, plecând ceva mai încolo, așteptând pe trotuar la fel de cuminte. Stăpâna, avertizată că vietatea nu mai este unde o lăsase, a ridicat din umeri indiferentă, parcă spunând că, dacă pleacă, pleacă pe răspunderea lui. Biata ființă o aștepta însă cu credință lângă mașina ei.

4 octombrie

UN PICTOR NECUNOSCUT

Când am ajuns astăzi, pe după-amiază, la Târgul de Antichități din București nu aveam nicio idee despre ceea ce urma să cumpărăm, o reacție, de altfel obișnuită fiindcă mai importantă e întotdeauna *plăcerea surprizei*, noutatea venită din aparența întâmplării. Plimbarea de aproape două ceasuri printre zeci de mii de obiecte dintre cele mai diferite, de la monede și ceasuri, bibelouri și decorații și până la mobilier spectaculos de salon ori de birou era tulburătoare ca un film de *timpuri amestecate*; dar nimic șocant. Până când dintr-odată am observat pe un perete un tablou de o straneitate rară, reprezentând o femeie cu o coafură castron, în genul belle époque, aflată în fața unui fel de vitraliu multicolor, de fapt niște combinații decorative asimetrice în genul picturilor lui Gustav Klimt. Era un necunoscut sau, mai bine spus, un sub-cotat: Urbanski. I l-am arătat Marianei care, privindu-l atent, grav, cântărindu-l din priviri (cum face de fiecare dată), nu a putut spune decât ceea ce era evident: „l-am luat“.

5 octombrie

O SCURTĂ POVESTE TRISTĂ

În tot timpul cât am fost departe în această vară m-am gândit la copăcelul din grădina noastră de la Corbeanca, un brăduț plăpând, cu multe rămurele uscate, chinuit de secetă și de arșița nemiloasă din câmpie. Toată vara m-am rugat de el să nu cedeze, i-am vorbit, l-am mângâiat și l-am încurajat, șoptindu-i cuvinte bune ca să-l fac să se mobilizeze, să lupte și să biruiască. Veneam când și când de la București, mă opream lângă intrarea casei, îl priveam cu nădejde și mă apropiam de el vorbindu-i necontenit, uneori cântat dar întotdeauna cu emoție. Câteodată mi se părea că mă înțelege și că, deși pare incredibil, îmi răspundea mișcându-se ușurel deși nicio pală de vânt nu se simțea în zilele călduroase de acum câteva luni. Când am plecat la celălalt capăt al continentului m-am gândit cu jale că n-am să-l mai văd când am să revin iar când m-am întors am tot amânat să aflu că ireparabilul s-a produs. Astăzi am ajuns în Paradisul Verde; m-am oprit la intrarea casei și am tăcut multe minute fiindcă nu mai am pentru cine să vorbesc.

6 octombrie

ORE TÂRZII, FĂRĂ GÂNDURI

Cum de câtva timp citesc până târziu în noapte și adorm obosit către dimineață îmi petrec un timp oarecare luând câte o pauză și privind prin fereastră de-a lungul străzii pustii, luminate misterios pe unde altădată ieșeam la plimbare noaptea târziu. Acum nu mai ies. Nopțile sunt intervale concentrate când lucrez, scriind și răsfoind cărți cu spaima că nu voi apuca nu să scriu tot ceea ce am de spus căci nu voi putea dar măcar temele esențiale; nu mai am nici farmec și nici libertatea de a privi cu mirare, uneori încântat, de jur împrejur ca și când abia atunci vedeam pentru întâia oară altceva nou. Acum privesc fără gânduri și nu urmăresc nimic, sau mai bine spus nu caut ceva anume. Peisajul este imobil ca un fel de tablou, gândurile mele nu-l pot însufleți, nici măcar amintirile nu mai tulbură noaptea grea, impenetrabilă, străină.

7 octombrie

ACOPERIȘURILE ORAȘULUI

Astăzi pe la prânz, când s-a nimerit să vorbesc cu un meseriaș ce trebuia să controleze starea acoperișului clădirii unde locuiesc - cu ideea unei reparații probabile – am ajuns pe terasa de la etajul al doilea, unde nu mai urcasem de multă vreme. Altădată priveam acoperișurile orașului, până departe, luându-mi cafeaua de după-amiază pe terasa casei alăturate unde aveam biroul de lucru și unde într-o splendidă încăpere din sticlă și lemn, momentele de pauză senină erau intense și memorabile. Dar de atunci trecuse multă vreme și aproape uitasem nu doar clipele de calm, orele de cafea cu lapte și visările cu ochii deschiși din ceasuri prelungi ale zilei aflate pe trecute ci și tabloul acoperișurilor orașului, un relief de lumi stranii unde senzația de suprarealitate este totdeauna vie.

8 octombrie

O FEERIE DE DUPĂ-AMIAZĂ

Simțindu-mă foarte obosit la un ceas oarecare, după prânz, am luat o carte și m-am așezat pe canapeaua din biroul de lucru, răsfoind pagini la întâmplare și căutând prin sumar teme ce m-ar fi putut interesa. Dar pe nesimțite m-a cuprins somnul deși obiceiul de a mă odihni după-amiaza mi l-am pierdut cu ani în urmă și mă și feream să-l recâștig. Somn scurt, ațipit, de numai câteva minute, însă o euforie de imagini ca dintr-un carusel de forme ce se desfac unele din altele; culori transcendente, lipsite de contururi, pete rotitoare, o feerie stranie, neobișnuită, incontrolabilă. Visul succint s-a întrerupt pe neașteptate când prin fereastră s-a auzit un zgomot de zbor de porumbei; înseamnă că o parte visa, absorbită în euforie și altă parte veghea, trează, neîncrezătoare.

9 octombrie

PE ALEILE DE ACUM DOUĂZECI DE ANI

Pe la Palatul Scânteia, unde cu mulți ani în urmă mergeam în fiecare zi, mai ajung astăzi din când în când, cu ocazia unor apariții de televiziune care mai întotdeauna se produc în grabă, între două drumuri și niciodată la sfârșitul unei plimbări cu pasul pe bulevarde și în parcurile înconjurătoare. Astăzi, însă, plecând cu mașina către casă după un scurt interviu filmat, cu teme oarecare, am ocolit pe aleile grădinii uriașe, unde cam în toate zonele cunosc și copacii și drumurile. Era toamnă, frunză împrăștiată, culori calme, un soare de după-amiază liniștită care îmi dădea sentimentul că mai trăisem o dată, sau de mai multe ori, în acest tablou. Și dintr-odată mi-am dat seama că în parcul împădurit pe unde ajunsesem acum nu mai trecusem toamna, de aproape douăzeci de ani și că deși natura nu se schimbase decât puțin (în rest toate erau altfel mai eterogene, eclectice, de fapt nepotrivite). Treceam, de fapt, prin două meditații diferite, definind nu ani ci lumi.

10 octombrie

NORI DE METAL

Niciodată până în această toamnă n-am mai văzut imagini ale cerului Bucureștilor atât de încărcate și neliniștitoare așa cum se tot arată, din când în când, seara devreme, când încă nu mai e amurg și încă nu a venit noaptea adâncă. Întâi se disting culorile fumurii, profunde, tari, aproape metalice. Apoi, privind mai atent, se disting contururi, de fapt nu contururi ci volume sau și mai bine spus, mase compacte, creând un sentiment de greutate inexplicabil în categoria atât de fragilă a norilor. Uneori aceste forme compacte dau senzația că stau cu greu într-un echilibru precar și că se vor prăbuși curând și iminent peste pământ, oameni și vietăți. Stăteam pe seară, în apropierea caselor din cartierul Floreasca, pete de culoare opace și le priveam fără să pot zări.

11 octombrie

FOTOGRAFII; CODURI ȘI PEISAJE

Lucrând astăzi mai multe ore la câteva cărți ce urmează să se încheie curând a trebuit să schițez și două coperți necesare celor ce sunt planificate să apară între primele. Le-am imaginat și am chemat-o pe harnica, paginatoare de cărți, să le alcătuiască, dacă se poate chiar azi. Către seară le-am primit una după alta. Le priveam cu plăcere (erau foarte aspectuoase) dar și întrucâtva descumpănit. În amândouă fondul de culoare era de fapt o imagine estompată destul de diferită de fotografia originală, transformând natura în opusa ei sau în codul coloristic fundamental. Aveau o frumusețe stranie, de lume ireală, peste care coborâse dintr-odată o altă pânză prin țesătura căreia fondul devenise nu originalul ci duplicatul. Senzația încercată era și ea neobișnuită; ce să fi fost „adevărat“ și ce imitație sau copie trădătoare? Poate amândouă sau, cine știe, poate niciuna.

12 octombrie

LIBERI SAU CAPTIVI?

Ieșind pentru prânzul de duminică la o plimbare prin București pe o vreme însorită, incredibil de calmă, am ajuns din întâmplare la Terasa Doamnei, un restaurant de pe lângă Universitate, având faimă pentru mâncărurile românești. Unul din oaspeți, Stephane Vassil, din Franța, a dorit să guste bucate de prin partea locului, așa cum le învățase la el acasă, la Paris, în casa tatălui său așezat pe malurile Senei cu mai mult de jumătate de veac înainte. Restaurantul, de fapt o terasă cum îi și spune și numele, era plin ochi la acea oră, dar până să observăm că nu erau locuri, fetițele (Sara și Kira) au alergat către un mic iaz unde, ca decor, înotau câteva rațe și gâște și o broască țestoasă. Vietăți puse la adăpost, hrănite bine, îngrijite dar captive. M-am gândit la ele pe seară când întorcându-mă acasă am găsit unul din porumbeii din vecini, zdrobit de o mașină pe marginea trotuarului, plin de sânge.

13 octombrie

O CLIPĂ CARE SCHIMBĂ VIAȚA

Era într-o după-amiază la fel ca și cea de astăzi, cu o lumină gânditoare, senină, liniștită; dar era acum optsprezece ani. Mă întorceam către casă, prin Parcul Jianu, grăbindu-mă întrucâtva; când, la Piața Aviatorilor, aproape de clădirea unde locuiam, Mariana, întâlnită în drum într-o altă mașină, mi-a spus într-un fel inedit, oarecum amuzată, oprindu-se pentru câteva clipe: „Ai grijă, avem un cățel în grădină, intră încet, să nu se supere“. Când am deschis poarta nu am găsit decât florile crescute sălbatic, iarba înaltă și copacii neatinși, ca și când ar fi fost un colț de pădure iar îndărătul acestei mici jungle contururile casei. Nicăieri nu se mișca vreo ființă vie, nouă și necunoscută. Abia după câteva minute l-am văzut sosind pe cărare, micuț, cenușiu, ușor împiedicat, privindu-mă cu ochișorii cuminți, răbdători și încrezători; mergea bucurându-se, ținând codița lungă în jos, poate nelămurit. Era o imagine a dăruirii. M-am aplecat către el și l-am privit; nu știam că viața mea se schimbase începând din acea clipă.

13 octombrie

O CLIPĂ CARE SCHIMBĂ VIAȚA

Era într-o după-amiază la fel ca și cea de astăzi, cu o lumină gânditoare, senină, liniștită; dar era acum optsprezece ani. Mă întorceam către casă, prin Parcul Jianu, grăbindu-mă întrucâtva; când, la Piața Aviatorilor, aproape de clădirea unde locuiam, Mariana, întâlnită în drum într-o altă mașină, mi-a spus într-un fel inedit, oarecum amuzată, oprindu-se pentru câteva clipe: „Ai grijă, avem un cățel în grădină, intră încet, să nu se supere“. Când am deschis poarta nu am găsit decât florile crescute sălbatic, iarba înaltă și copacii neatinși, ca și când ar fi fost un colț de pădure iar îndărătul acestei mici jungle contururile casei. Nicăieri nu se mișca vreo ființă vie, nouă și necunoscută. Abia după câteva minute l-am văzut sosind pe cărare, micuț, cenușiu, ușor împiedicat, privindu-mă cu ochișorii cuminți, răbdători și încrezători; mergea bucurându-se, ținând codița lungă în jos, poate nelămurit. Era o imagine a dăruirii. M-am aplecat către el și l-am privit; nu știam că viața mea se schimbase începând din acea clipă.

14 octombrie

DESPRE PUSTIURI

Înmormântarea lui Ilie Purcaru, despre care am aflat alaltăieri, era plănuită pentru azi, după prânz, fără ca nimeni să poată preciza ora pentru că preotul încă nu sosise în București dintr-o călătorie unde plecase de curând. De aceea, când am ajuns la cimitir pe la orele două după-amiază, nu am mai putut vedea decât sicriul pregătit să fie coborât în groapă, câțiva apropiați, mai mulți scriitori (cei mai mulți bătrâni) și o scenă tulburătoare prin amărăciune și zădărnicie. Cimitirul însuși este un loc al deșertăciunii însă aici sentimentul pare intensificat de câteva ori: un loc de odihnă veșnică pentru săraci, necunoscuți și scriitori. Îi spune „Străulești II“, așezat undeva, la o margine de sat de lângă București. În cea mai mare parte este o întindere de ierburi și tufișuri, un teren ce va fi împărțit cândva, devenind nu câmpul de azi ci alei, parcele și morminte; abia un sfert, poate o treime îi cuprinde pe răposați. Pretutindeni cruci sărace, morminte părăsite, năpădite de ierburi. Liniște și singurătate. Pe seară, când mă întorceam acasă cu gândul la cele văzute, către orizont, dincolo de case, strălucea uriașă, ca o planetă pustie, luna.

DESPRE DUSTURI,

În mănăstirea lui Nil Sorcan, [illegible] care cu aflat acolo
[illegible] cu plăcută pentru ei, după [illegible], fără ca unul să poată
[illegible] pentru că postul acela nu slujește a Domnul, dar o călă-
torie multă plăcută de cuviință. De aceea călugării cu ajuns la cinstire
pe la celii dând după-amiază, nu cum ne pusese rudă de-a
cinul pușcăriei să petrecem a noastră, cu [illegible] ajunși,
nu mult [illegible] / cu un mic [illegible] și o seară frumoasă
[illegible] mănăstire și [illegible]. Cinstitul [illegible] este un loc al
deșertăciunii Sfinți [illegible] sunt [illegible] pare [illegible] de cinstea
ori: un loc de odihnă veșnică pentru sfinți, ne amintește
cuvântul. De aceea Sfântul [illegible], ajuns [illegible]
de sat de [illegible] Domnului. Cea mai mare parte
este o [illegible] de [illegible] și [illegible], un stăm ce va
[illegible] [illegible], dimineață un câmpul de aici
alei, porcii și [illegible]; [illegible] cu sfânt, pentru
o [illegible] [illegible] pe [illegible], [illegible] cuvi
sfinți [illegible] pământ, [illegible] de [illegible]. Liniște și [illegible]
De seară, când [illegible] acești [illegible] la cele [illegible]
[illegible] adunați [illegible] de cinstea [illegible] unii cu [illegible]
pustie, [illegible].

15 octombrie

O PATĂ GALBENĂ ÎN LUMINĂ

În fața casei noastre din București, zilele trecute a înflorit un trandafir; floarea lui târzie este mică, galbenă și veselă și se mișcă cu o anumită muzicalitate urmând rarele pale de vânt care apar câteodată în această toamnă blândă. Privit de la oarecare distanță, el pare că spune ceva așa cum stă, parcă stingher, între ramurile lungi, întinse în jurul ușii grele de la intrare. Să fie un mesaj special, nou sau venit acum fără să-l fi perceput niciodată, în alte vremuri? Cine poate să știe. Mai degrabă e datoria lui de a mai apărea când îi vine sorocul indiferent de temperatură, soare sau brumă și parcă într-o desfășurare firească pentru care nu există decât scopul final. În lumina de octombrie, caldă, liniștită și glorioasă, trupul firav al florii galbene apare straniu și trist. Căci mâine când or să vină frigul și ploaia și când inevitabilul iernii ce se anunță va fi și mai aproape petalele vor cădea împrăștiate de vânt și culorile se vor stinge. Apoi va rămâne doar amintirea.

16 octombrie

O PICTURĂ VIVANTĂ

Zilele neașteptat de calde dar blânde parcă elegiace continuă la București unde în unele locuri mai izolate frumusețea adusă de culorile calme poate fi încă percepută fără efort. Sunt străzi vechi, înguste și înghesuite ale unui oraș care a fost odată mai curat și mai inteligibil iar astăzi își conservă doar întâmplător câteva rezervații de viață bună, ca odinioară. De la fereastra odăii unde stau ore în șir, citind și scriind, se văd abia din când în când oameni și automobile: cel mai adesea tabloul este însuflețit de coroana copacilor din vecini, un tei, un corcoduș și un oțetar. Și, nu departe, un smochin. Câteodată prin dreptunghiul de sticlă, de îndărătul lui, ca într-o pictură vivantă, mai apar câțiva porumbei, rar câte o vrăbiuță. Fluturi nu mai sunt și, oricum, și atunci când erau nu apăreau pe aici decât rar. Greierii, altădată nestăviliți în dorința lor de a cânta, nu mai sunt.

17 octombrie

CULORILE FĂRĂ NUME

Frumusețea toamnei fără ploi continuă într-o adevărată beție de culori deși aceasta scapă vederii când prin fața ochilor trece o singură imagine, un colț de oraș sau un tablou parțial. Abia desfășurările de caleidoscop revelează în moduri nebănuite misterul anotimpului și creează un gen de emoție care crește inexplicabil însă de neoprit. Am simțit-o și eu de dimineață când mă îndreptam către cartierul Băneasa în regiunea lacurilor de nord având o convocare de unde nu puteam lipsi. Priveam prin fereastra taximetrului, întâi fără țintă, apoi mai prins dar neatent la contururi, în fine parcă fascinat de înșiruirile de frunze parcă pictate în verde șters, galben, verzui, ruginiu, culori totuși fără nume definit, de fapt o infinitate de nuanțe care probabil că nu mai existaseră niciodată și nu vor mai exista în nici un alt timp, în viitor.

18 octombrie

O PLOAIE „CERNUTĂ“ CA PENTRU SEMĂNĂTURI

Ploaia de azi-noapte a părut câtva timp că anunță vreme rea și sfârșitul toamnei frumoase dar frigul și timpul precipitațiilor reci încă nu a sosit. Pe la miezul nopții, dintr-odată s-au pornit picături mărunte, apoi ceva mai mari, nici dese și nici grele, totuși statornice, creând un ritm calm și un aport lung, un fel de adăpare a pământului, liniștită și solidară. În câteva ceasuri, apa se adunase pe lângă trotuare, destulă dar nu multă și fără să strice nimic asa cum se petrece adesea în București. Acum ploua ca pe vremuri, o ploaie ușoară, „cernută“, ca pentru semănături, un semn al toamnelor temperate, ajutătoare, al unui timp aflat la locul lui, pe care n-o mai văzusem demult.

19 octombrie

O COINCIDENȚĂ SAU O TAINĂ?

Trandafirul galben zărit acum câteva zile nu mai este de găsit la intrarea casei noastre; o clipă mă gândisem că îl împrăștiase ploaia de ieri și lăsându-l fără de petale i-a mai rămas numai măciulia de unde ar putea ieși semințe, poate în viitor. Dar privind mai atent locul unde se aflase, mi-am dat seama că îl furase cineva; rămurica unde apăruse era tăiată. Cui folosise? Și pentru ce? Viața lui scurtă și apariția lui târzie nu putea sluji la nimic iar a-l ține câteva ceasuri într-un borcan numai pentru un capriciu de decor sumar mi se părea fără absolut nici un rost. Gest „omenesc“ absurd, fără sensuri mai înalte decât numai spiritul distracției și risipa irațională.
Dar, ca o răsplată sau ca o reacție împotriva lipsei de sens, câteva zeci de mușcate din ghivecele de lângă casă flutură astăzi triumfătoare.

20 octombrie

COTROCENI

După-amiază de toamnă în cartierul Cotroceni, de fapt un anotimp de fotografie, parcă imobilizat într-un amestec de căldură blândă, lumină genuină și o senzație de bine rar întâlnită în oraș. Și, din loc în loc, pete de culoare devin chiar fotografii de altădată: o terasă cu flori multicolore tomnatice, dar vitale, o fațadă de casă boierească invadată de iederă, o grădiniță cu vagi straturi tăiate de stăpâni și mai mult cu plante crescând armonios dar neîmblanzit. Și, mai încolo, o cățelușă a nimănui, așezată la odihnă pe o mică terasă de granit, încălzindu-se la soare; statuie a liniștii neașteptate. Mă privește, clipind des din ochi, curioasă, dar nu mult, poate încurcată de soarele blajin, de lumina târzie.

21 octombrie

"MADELEINE" DE BUCUREȘTI

Pentru că aveam o întâlnire în capătul Căii Floreasca dinspre Șoseaua Ștefan cel Mare m-am gândit apoi, la amiază, să mai fac o plimbare scurtă prin împrejurimile casei noastre și să ajung, mergând cu pasul, la locul stabilit anterior. Soarele blând și temperatura îngăduitoare stimulau această idee dar plimbarea în sine ar fi trebuit să fie una din puținele plăceri ale anotimpului dar și ale vârstei. La drept vorbind nu mai ajunsesem de multă vreme pe străduțele cu nume din Evul Mediu pe unde trebuia să trec; le țineam minte așa cum erau pe vremuri, cu case mărunte, garduri de ulucă și mici magazine presărate din loc în loc. Acum cam totul se modificase fără însă să se strice prea mult; câteva clădiri de oarecare înălțime dar într-un neo-cubist de replică târzie, dădeau nota predominantă de înnoire prin tradiție și schimbări rezultate ca o simplă corecție urbană. Și nimic mai mult. Dar la un moment dat, trecând pe lângă o patiserie, mi-am dat seama că mirosul de merdenele, de sarailii și de pateuri rămăsese același.

22 octombrie

CÂTEVA ORE ÎN NATURĂ

După multe zile de stat în București și mai ales de citit și scris, vreme de ore în șir, la biroul meu de acasă, astăzi m-am hotărât să ies pentru câteva ore din oraș, însoțind pe Mariana în „Paradisul Verde“ de la Corbeanca unde casa pe care o construiește cu o dăruire impresionantă este aproape de a deveni folosibilă. Cum vremea este încă uimitor de blândă (o vreme de septembrie târziu, cu aproape o lună mai târziu calendaristic) peisajele schimbate treptat în goana mașinii, dădeau și ele un sentiment bun, de film liniștitor desfășurat fără sonor strident. Orele au trecut fără să se simtă, lăsând în urma lor fulgurații de tablou memorabil: o grădină cu copaci ale căror coroane explodau ruginii și galbene, o alee cu frunze moarte, un cățel oprit în marginea drumului și adulmecând câmpul.

24 octombrie

JUMĂTATEA DE PÂINE

Și astăzi, deși cerul se înnourase fără să fie o vreme prea răcoroasă, am ales să merg împreună cu Mariana la Corbeanca, apoi împreună cu ea, înapoi la București, la câteva magazine unde avea de văzut diferite piese trebuitoare pentru casa cea nouă. Dar ajunși în „Paradisul Verde” mi-am dat seama că nu luasem cu noi nici un fel de mâncare, nici un fruct și nici măcar o sticlă mică cu apă minerală. Cum nici un restaurant nu era deschis aici, m-am întors câțiva kilometri la un magazin din sat, unde știam că se găsesc de toate dar mai ales o pâine neagră minunată, cu un gust amintind pâinea țărănească de pe vremuri. Când am părăsit magazinul cu sacoșe în amândouă mâinile am băgat în seamă un cățel înfometat care mă țintuia, încrezător, cu privirea lui vie. Apoi, un sfert de ceas am împărțit amândoi, frățește, o pâine neagră proaspătă, pentru fiecare câte o bucată.

26 octombrie

SUNET ȘI SIMBOL

Duminică, de Sfântul Dimitrie izvoditorul de mir, mă gândesc intens la străbunicul meu ce îi purta numele. Îi zicea Dumitru Pătrașcu și fusese tatăl bunicii mele din partea paternă; se născuse cu o vreme înainte de Războiul de Independență iar bunica, învățătoarea de la Bujoreni, un sat vecin, îi făcea întotdeauna pomenire de ziua numelui. Acum îl evoc și eu, în vreme ce mergem la plimbarea de duminică; o zi când, pe Dealul Mitropoliei, mii de oameni urcă până la racla protectorului Bucureștilor, un alt Dimitrie, de fapt Dumitru cel Nou din satul Basarabov de pe lângă Dunăre. I se spusese odinioară Sfântul ființelor plăpânde căci în tinerețe se pedepsise singur, legându-și piciorul care, din greșeală, omorâse un pui de găină.

Pe după-amiază, oprindu-ne la o terasă din părțile Batiștei, ascultăm minute în șir ciripitul a zeci de păsărele ascunse în pădurea verticală de iederă întinsă pe fațada casei.

27 octombrie

SUFLETE PURE

Adevărata zi a Sfântului păzitor al Bucureștiului a fost însă, în această lune luminoasă, când din toate părțile către Mitropolie veneau mulțime de omenet, voind să se închine la moaștele Protectorului sacru al orașului. Oameni de toate vârstele, cu felurite obiceiuri, locuind nu doar București și împrejmuirile lui ci și alte locuri de prin țară unde s-a dus vestea demult despre Sfântul ce nu lasă pe venetici să facă rele – se întâlnesc aici slăvind cu glas încet, concentrat; cânturi, rugăciuni, imnuri. Dar pe lângă ei, mulțimi de făpturi fără grai, apărate de prea-cuvioși, vietăți ale lui Dumnezeu, bucuroase și ele; mărunte vrăbiuțe gureșe și săltărețe, porumbei făloși, gânguritori, blânzi și cumințI, rațe sălbatice de pe lacuri, pescărușI veniți de departe, căței cumințI, mari și mici, sărăcuți, flămânzi, unii fără adăpost; o lume necăjită, obidită, dar suflete pure, cuviincioase, parte din sfințenie.

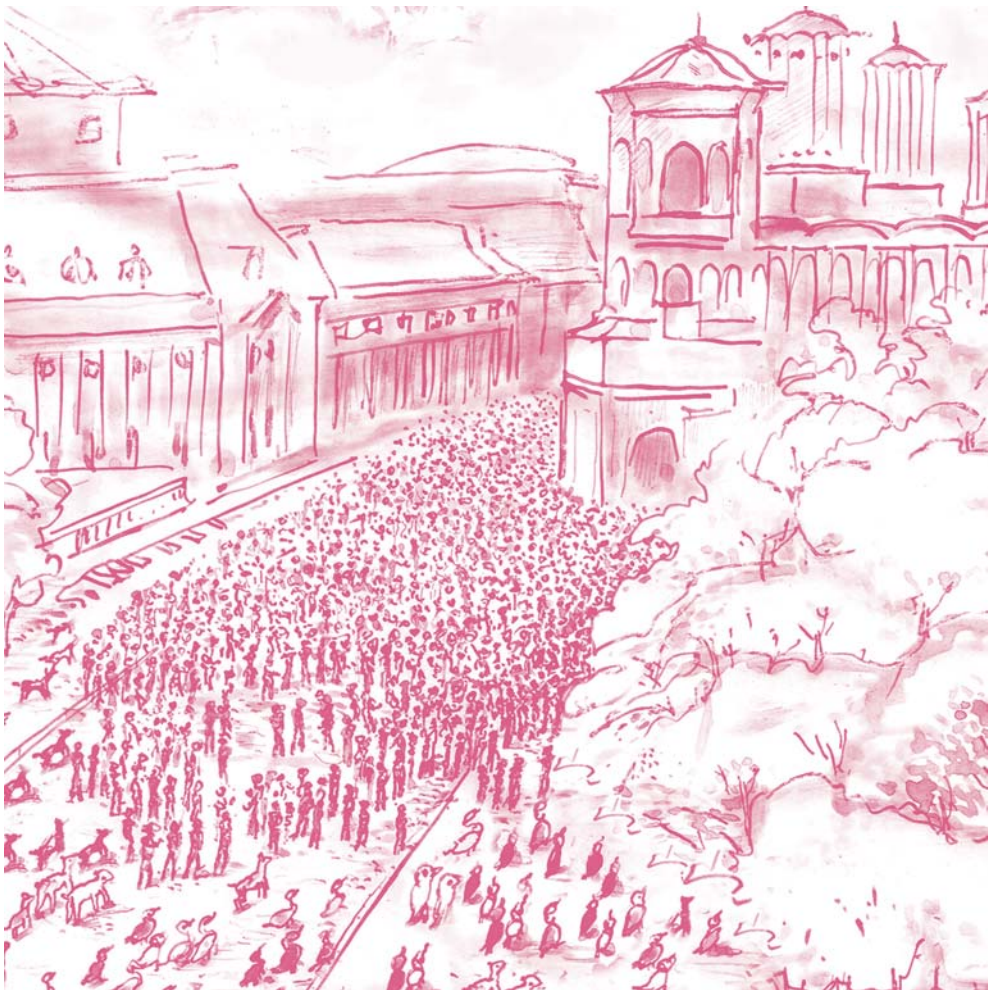

28 octombrie

ZILE DE NEUITAT

Știind dinainte că, pe seară, va trebui să mă internez în spital pentru un control de sănătate și pentru o intervenție chirurgicală nu tocmai îngrijorătoare, am ieșit astăzi câteva ceasuri la plimbare, împreună cu Mariana. Mai întâi, un prânz liniștit la un restaurant de lângă casă, unde mai ajungem câteodată. Apoi o promenadă prin cartier, având pretextul unor cumpărături mărunte care, toate, s-ar fi putut face repede și de la un supermagazin. Dar, de fapt, noi căutam să ne bucurăm de ziua caldă, de acele câteva ore liniștite, petrecute împreună. Toamna lungă, temperată în căldură dar având o bogăție de lumină pe care nu cred s-o mai fi cunoscut vreodată, este neobișnuită și adaugă o frumusețe nouă memoriei noastre care, până la urmă, e tot ce mai poate să ne rămână. Culorile splendide, puternice și triste, se adaugă luminii; zile de neuitat.

30 octombrie

CEȚURI ARGINTII

Încă suferind și, în același timp, obosit din cauza somnului de noapte întrerupt de mai multe ori, m-am așezat de dimineață într-un fotoliu în rezerva de spital unde stau în aceste zile. Priveam prin fereastra deschisă către cartierul Floreasca unde, în apropiere se zăreau case vechi, mai înalte și mai mărunte, și câteva blocuri construite recent, încă nu chiar atât de supărătoare precum

sunt în alte părți ale orașului. Și, mai departe, către nord, unde casele ieftine de altădată se opresc în marginea lacurilor, peisajul este tot atât de heteroclit cum îmi apare la de la înălțimea etajului de unde privesc. Soarele orei de dimineață face ca totul să se vadă printr-un fel de contururi estompate, o ceață strălucitoare, incredibilă, argintie.

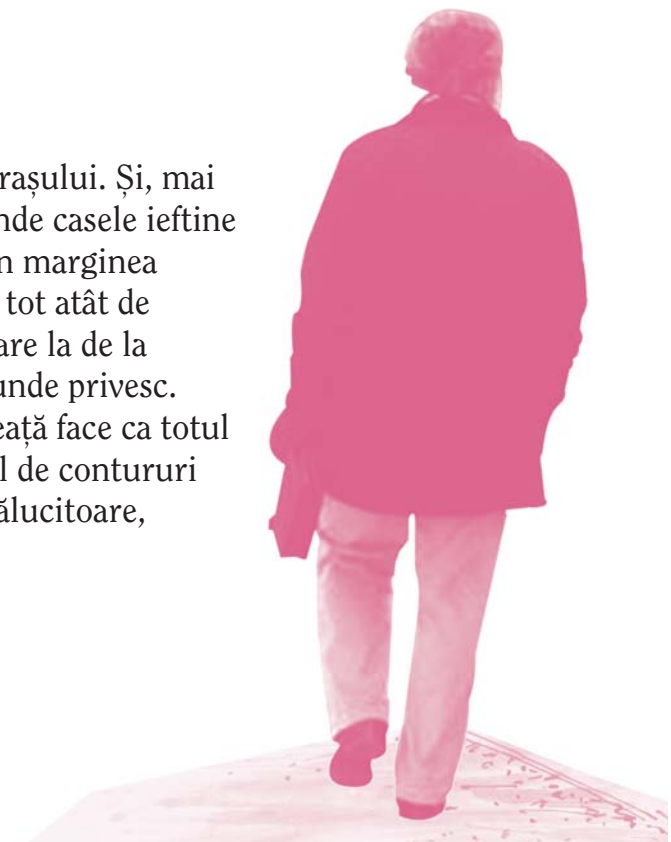

zile de
neuitat

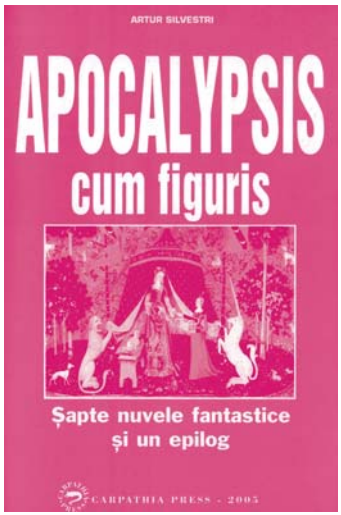

ARTUR SILVESTRI

Un prozator fantast: d

„ Puterea delicată cu care mânuiește cuvântul, cules de pe pajiștile infinit colorate și cu parfumuri inefabile, pe care le parcurge fără oprire, ne cuprinde și ne supune, strecurând în noi înțelesuri superioare, menite să ne extragă din contingent.”

Acad. Prof.Dr. Zoe Dumitrescu Bușulenga

“Apocalypsis cum figures” este una dintre cele mai surprinzătoare apariții din ultimii ani, la noi.

Am citit mișcat, aevea zguduit, întregul acest volum, uluit de adâncimea castă a bucăților și dramatismul lor sobru și sever, de tâlcul lor în care frumosul coexistă cu binele și, caz rar, fericirea are cuvinte….Cucerit de înțeleptele cuvinte care îl deschid, îi mulțumesc autorului pentru gândul că literatura poate înregistra o dimensiune liturgică, “aparținând unui scenariu mitic ce depășește contingentul”.

Prof. Dr. Alexandru Husar

“ Pot doar să spun, acum, că este frumos, atâta tot. Dar nu mi-aș putea explica de unde vine acest sentiment al frumosului care m-a invadat la lectura unor cărți ca ***Piano nobile*** *sau* ***Apocalypsis cum figuris*** *; ar trebui să-mi fie iertată atât puțina clarviziune în prezența unei gândiri care urcă sus, foarte sus.”*

Prof. Dr. Jean-Francois Samlong

două cărți de excepție

"După cum se precizează pe copertă, lectorul curios are posibilitatea să citească „șapte nuvele fantastice și un epilog". N-am bănuit că în spatele criticului exact, tăios, cu o frază riguros cântărită, lipsită de meandre calofile sau de „prețioase ridicole", se ascunde un prozator subtil, un creator de „epos critic", cum singur mărturisește în Epilogul cărții cu pricina. Cele șapte povestiri au în comun un „mister natural nedeslușit", memoria personajelor se întoarce mereu „înapoi, din ce în ce mai înapoi, înspre acolo unde totul devenea vechi, fără vârstă, ca o pădure impenetrabilă ce nu se mai modifică în sute de ani, ori ca o stană de piatra, unde cu greu s-ar mai cunoaște un chip".

Ion Marin Almăjan

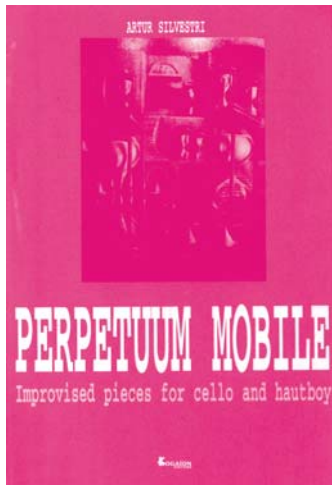

*" **Veneția, fara Isadora"** – o operă delicată și sensibilă.*

Patrick Cintas

„Nu-mi aduc aminte să fi citit de multă vreme așa ceva atât de profund și frumos, nici în proză și nici în versuri. Nu pot să-mi dau seama în ce măsură o traducere, în orice altă limbă, chiar franceză, va putea vreodată reîncarna în cititorul străin sentimentele, da, spun „sentimentele", pe care lectura lui „Apocalypsis cum figuris" le-a sădit în mine.

Dimitrie Grama

Artur Silvestri

București 19 martie 1953 – Viena 30 noiembrie 2008

Scriitor, filozof al culturii, personalitate enciclopedică

http://artursilvestri.wordpress.com

- Scriitor, istoric al civilizațiilor, promotor cultural, personalitate cu activități enciclopedice
- Cronicar literar la revistele Luceafărul (1975-1989), Actualitées Roumaines (1981-1984), Romanian News(1981-1984), are contacte strânse cu mari scriitori și artiști români din toată lumea, fiind în corespondență cu Mircea Eliade, G.Uscătescu, Nicolae Baciu, Paul Lahovary, Luki Galaction, Leon Negruzzi, Ioan.I.Mirea, Ștefan Baciu și alții
- Președinte și membru fondator al Asociației Române pentru Patrimoniu
- Fondator al Asociației Scriitorilor Creștini din România (2005)
- Președinte de onoare al Ligii Scriitorilor din România
- Autorul a sute de cercetări de istorie literară română apărute în engleză, franceză, rusă, spaniolă și chineză
- Autor al peste 200 studii pe teme de istorie literară română, peste 50 de cărți și 2500 de articole pe teme culturale
- Creatorul unui vast program cultural on-line, care însumează peste 100 pagini web
- Serii și colecții editoriale create și îngrijite (Mărturisiri de credință literară vol I-II, Cuvinte pentru urmași vol I-II), ilustrează o operă polimorfă și inspirată

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând
valoarea timbrului literar ce se virează conform legii.

Comenzi și donații
Persoană de contact: Maria ANGHEL
telefon: 021.317.01.10
tel./fax: 021.317.01.14
mobil: 0744.380.643
e-mail: anghel.maria@gmail.com

Tehnoredactor:
Cristina BALAN
Coperta și grafica:
Ioana CIOCAN și Mugur KREISS

Apărut 2009
BUCUREȘTI - ROMÂNIA

Lucrare executată la C.N.I. "CORESI" S.A.